

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Petra Hatalu na neverejnom zasadnutí konanom 30. júna 2015 v Bratislave, v trestnej veci proti odsúdenému **R. Š. a spol.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c/, písm. h/ Tr. zák. č. 140/1961 Zb. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. a iné, o sťažnosti odsúdeného M. K. proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, sp. zn. PK-2Tš 17/2005, z 30. apríla 2015 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného M. K. **sa z a m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Špecializovaný trestný súd v Pezinku podľa § 362 ods. 2 Tr. por. návrh odsúdeného M. K. na opätovné prejednanie veci vedenej na Špecializovanom trestnom súde pod sp. zn. PK-2Tš 17/2005, súdom v jeho prítomnosti zamietol.

Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal riadne v zákonom stanovenej lehote sťažnosť odsúdený sám a prostredníctvom obhajcu.

V písomných dôvodoch sťažnosti uviedol, že súd rozhodol bez toho, aby ho k veci vypočul a aby mu dal priestor sa k jednotlivým skutočnostiam vyjadriť, nakoľko úvahy súdu, ktoré uvádza v odôvodnení sú úvahami v teoretickej rovine, ktoré si súd v rozpore s dôkazmi, ktoré predložil, vytvoril. Zdá sa mu veľmi nelogické a argumentačne nepostačujúce, čo uvádza súd, že mal na rôznych internetových stránkach prečítať a informovať sa o uvedenej kauze kyselinári. Odišiel zo Slovenska a nekontaktoval sa so žiadnou osobou z jeho rodiny a teraz, keď ho zadržali vo Francúzsku, mu aj jeho babka aj mama povedali,

že oni boli v tom, že je mŕtvy. Preto súd ničím zákonným nepodložil argumentačne svoje rozhodnutie, ale iba špekulácie a výmysly, ktoré ale neobstoja, nakoľko z predložených listín a dôkazov jednoznačne vyplýva, že o trestnom stíhaní a konaní nemal žiadnu vedomosť. Všade používal svoje údaje o jeho osobe a aj keď ho vo Francúzsku zadržali, vystupoval pod svojím menom a mal vlastné doklady. Napadnuté rozhodnutie považuje za nezákonné a nespravodlivé a preto požaduje, aby nadriadený súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu I. stupňa na nové prejednanie, jeho výsluch a rozhodnutie.

Odsúdený v sťažnosti, ktorú napísal sám uviedol, že nesúhlasí s odôvodnením rozhodnutia, pretože sa trestnému stíhaniu nikdy nevyhýbal a o jeho odsúdení sa dozvedel až po jeho zatknutí vo Francúzsku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým bola podaná sťažnosť, konanie predchádzajúce týmto výrokom a zistil, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Zo spisového materiálu Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dňa 25. júna 2002, bolo uznesením vyšetrovateľa Policajného zboru, ČVS : VKE-2/ÚV-OVOZTČ-BB-2002, začaté trestné stíhanie vo veci odsúdeného M. K. a aj ďalším spoluobvineným vznesené obvinenie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a Tr. zák. a za trestný čin obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.

Už 29. júla 2002 bolo oznámené zložkami Policajného zboru, že M. K. sa nezdržiava na adrese trvalého bydliska, jeho pobyt nie je známy a bolo vyhlásené po ňom celoštátne pátranie. 7. novembra 2002 bol na odsúdeného vydaný príkaz na zatknutie.

21. júla 2005 bola Špecializovanému trestnému súdu doručená obžaloba, podľa ktorej sa odsúdený M. K. v bode IX. obžaloby mal dopustiť trestného činu obmedzovania osobnej slobody podľa § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák., v bode XII. trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny

podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. a trestného činu porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. Vec bola pridelená na rozhodnutie senátu 2Tš a vedená pod sp. zn. PK-2Tš 9/2005.

Špecializovaný trestný súd uznesením zo 4. októbra 2005 vylúčil z trestnej veci R. Š., sp. zn. PK-2Tš 9/2005, trestnú vec odsúdeného M. K. na samostatné konanie. Vo veci prebiehalo konanie proti odsúdenému M. K., ako konanie proti ušlému a Špecializovaný trestný súd v Pezinku na hlavnom pojednávaní konanom 17. septembra 2007 uznal vinným z trestného činu lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/, ods. 3 Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona, trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. spáchaného v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku a uložil odsúdenému M. K. trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, pre výkon trestu odňatia slobody odsúdeného zaradil do III. nápravno-výchovnej skupiny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením, sp. zn. 3 Toš 10/2007, z 27. októbra 2009 odvolanie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a odsúdených R. Š., J. K., P. L. zamietol.

V ten istý deň bol vydaný príkaz na dodanie do výkonu trestu a bol nariadený výkon trestu u odsúdeného K..

Okresné riaditeľstvo Policajného zboru dňa 7. mája 2009 oznámilo, že M. K. sa v mieste bydliska nezdržiava, jeho pobyt je neznámy, bol 30. apríla 2009 kontrolovaný políciou v meste W. v Nemecku a navrhli vydať európsky zatýkací rozkaz a medzinárodný zatýkací rozkaz. Európsky zatýkací rozkaz a medzinárodný zatýkací rozkaz boli vydané v júni 2010. Odsúdený bol zadržaný 4. augusta 2014 vo Francúzsku. Pri výsluchu na súde po zadržaní 13. augusta 2014 uviedol, že nesúhlasí s vydaním do Slovenskej republiky a nevzdal sa zásady špeciality.

Podľa § 362 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z.z. odsúdený v konaní podľa tohto dielu mal právo podať návrh na opätovné prejednanie svojej veci súdom v jeho prítomnosti

do uplynutia šiestich mesiacov odo dňa, keď sa dozvedel o trestnom stíhaní alebo odsúdení, najneskôr však v príslušnej premlčacej dobe ustanovenej v Trestnom zákone.

Novelou Trestného zákona došlo k zmene ust. § 362 ods. 1 Tr. por. v tom, že odsúdený v konaní podľa tohto dielu má právo podať návrh na opätovné prejednanie svojej veci súdom v jeho prítomnosti pre nesplnenie podmienok podľa § 358 ods. 1 do uplynutia šiestich mesiacov odo dňa, keď sa dozvedel o trestnom stíhaní alebo odsúdení, najneskôr však v príslušnej premlčacej dobe ustanovenej v Trestnom zákone.

Z ustanovenia § 362 ods. 1 v prvom rade vyplýva, že je potrebné skúmať, či návrh na opätovné prejednanie veci súdom v prítomnosti bol podaný do uplynutia 6 mesiacov odo dňa, keď sa odsúdený dozvedel o trestnom stíhaní alebo odsúdení, či bol návrh podaný včas. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na niektoré veci, z ktorých na jednej strane vyplýva, že odsúdený o svojom trestnom stíhaní mal mať vedomosť, ale na druhej strane správne vyložil v prospech odsúdeného tzv. včasnosť podania návrhu tak, že u odsúdeného je potrebné posudzovať lehotu najneskôr pre podanie návrhu na opätovné prejednanie jeho veci v jeho prítomnosti odo dňa zadržania vo Francúzsku, t.j. 4. augusta 2014. Najvyšší súd sa s touto argumentáciou prvostupňového súdu stotožňuje.

Návrh odsúdeného na opätovné prejednanie veci bol podaný 28. októbra 2014 a preto súd skúmal splnenie podmienok v ustanovení § 362 ods. 1 po novele platnej od 1. septembra 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na horeuvedené skutočnosti konštatuje, že boli splnené všetky podmienky v čase rozhodovania prvostupňového súdu v r. 2007 na konanie proti ušlému. Súd vykonal všetky potrebné úkony k zisteniu pobytu odsúdeného a z predložených správ mal preukázané, že v čase konania na súde I. stupňa bol jeho pobyt neznámy, v mieste bydliska sa nezdržoval, boli zaznamenané jeho pohyby v cudzine. V tom čase odsúdený bol v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

K námietke obhajcu v sťažnosti spočívajúcej v tom, že odsúdený nebol v tomto konaní vypočutý, nemal priestor sa k jednotlivým skutočnostiam vyjadriť, Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že Trestný poriadok nevyžaduje v konaní podľa § 362 Tr. por. výsluch

odsúdeného. Odsúdený sa k veci vyjadril tým, že podal návrh, sťažnosť, takže nie je potrebný jeho osobný výsluch.

Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že v konaní advokát nepredložil prvostupňovému súdu požadované doklady ohľadne miesta trvalého pobytu, ale len niektoré veci, ktoré svedčia o tom, že sa vo Francúzsku pohyboval. Tieto skutočnosti sú ale bezpredmetné, podstatné je to, či boli splnené podmienky na konanie vo veci v jeho neprítomnosti.

Sťažnosť odsúdeného nebola dôvodná a preto ju najvyšší súd zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 30. júna 2015

JUDr. Daniel H u d á k, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová